

Dopisy

Seděli v chládku kuchyně, stará paní servírovala kávu, se snachou Dášou rozebíraly téma dětí. Richard mlčel. Posléze je přece jen přerušil: „A co Ema? Je u sebe?“

Dáša vzhlédla s nelibostí, babička smutně.

„Ano je,“ vzdychla. „Už ji ani na tu zahrádku nedostanu, pořád dřepí nahoře. Když jí přinesu jídlo, sotva se mnou promluví a tváří se, jako bych ji obtěžovala. Je to s ní čím dál horší...“

Bezděky se dotkl kapsy vesty a vyběhl do podkroví.

„Ahoj Emi,“ oslovil svou starší sestru.

„Ahoj Richarde,“ pozdravila a dychtivě se zeptala: „Máš?“

„Mám.“ Sáhl do kapsy a vytáhnul pět modrých a pět růžových obálek převázaných mašlí příslušné barvy.

Neměnný rituál posledních čtyř let. Předal dopisní potřeby, prohodil pár slov a vrátil se k rodině. To všechno zbylo ze společného dětství, z období dospívání, které prožili oba v tomto domě.

„Co dělá Marcel?“ zeptal se ze slušnosti.

„Zrovna dlí v Paříži a již celý týden jsem od něj neobdržela ni řádku. Ale doufám, že již zítra dostanu dopis,“ červenala se sestra.

„Zcela určitě,“ odvětil.

„Co dělá Dagmar a vaše ratolesti? Jsou zdravý?“

„Ano jsou zdravý,“ odušil. Potom se odmlčel, neměl už co říci.

Ema se vyjadřovala knižně, starosvětsky. Bratra oslovovala Richarde, ačkoliv mu v dětství říkala Ríšo. Zrovna tak o Dáše hovořila pouze jako o Dagmaře.

Byla duševně nemocná, slovy lékaře schizoidní osobnost se sklony k melancholii a depresím. Ve vesnici jí přezdívali „šilena Ema“ nebo „imbecil Ema“ – což bylo přehnané a kruté. Ema nebyla žádný imbecil. Vyrůstala jako naprosto normální dítě, vždy klidnější než její vznětlivý a paličatý bratr, o kterého se musela za nepřítomnosti rodičů tak často starat. Tato nenápadná dívka se vyučila cukrářkou, a také se i provdala. Majitel cukrárny Jiří Macháček se zahleděl do jejích hloubavých očí. Ukončil pětiletou známost s dobře situovanou přítelkyní, aby se během dvou měsíců vrhnul do manželského svazku se svou zaměstnankyní – mlčenlivou, ale pohlednou a pracovitou cukrářkou Emou Kellnerovou. Díky tomu se jako už tolikrát potvrdilo dnes již spíš zesměšňované úsloví: „Sedávej, panenka v koutě...“.

Manželé se usadili v domku patřícím k cukrárně a Ema zanedlouho přivedla na svět holčičku Michaelu. Celé roky prožívali celkem poklidné harmonické manželství, které zdánlivě nemohlo nic narušit.

Teprve v době, kdy Michalka již studovala na anglickém gymnáziu, se u Emy začala projevat duševní choroba. Propadala letargii, proseděla celé hodiny s apatickým výrazem, aniž pronesla jediné slovo. Zapomínala v tu chvíli, že má rodinu, byla přítomná pouze fyzicky. Jakmile procitla ze svého tajemstvím opředeného labyrintu, hleděla na své nejbližší překvapeně, jako by je viděla poprvé.

Dokonce ani, když zemřel její tatínek, pan Kellner, nijak dramaticky na tu zprávu nereagovala. Na pohřbu seděla klidně a suchýma očima sledovala odplouvající rakev. Přes veškerou snahu a pomoc celé rodiny, přes veškeré léčení a zásahy odborníků ji její úniky z reality nakonec přivedly do invalidního důchodu.

Doma se jen nakrátko vracela do tohoto světa. Seděla, pozorovala, aniž by viděla, jak Jiří s Míšou vaří večeře, uklízí nebo vybalují nákupy. Míša se pokusila převzít chod domácnosti, ale nenormální prostředí domova ji deprimovalo. Po ukončení studií šla raději pracovat jako au-pair do Spojených států. Jiří projevil více trpělivosti, ale ani on dlouho nevydržel soužití s netečným stínem.

Manželství bylo bez velkých problémů rozvedeno, Ema se vrátila do domu svého dětství. Jiřího strasti časem vyléčilo a zahladilo nové manželství a na společně prožitá léta nyní vzpomínal jako na

zajímavou, ale ukončenou epizodu. I Michaela si našla v Americe lásku a provdala se. S domovem, respektive s otcem, komunikovala pouze telefonicky či mailem. Ani jeden z členů rozpadlé rodiny neměl zájem navazovat zprerhané nitky. Ema zůstala v domě s ovdovělou maminkou.

Stará paní Kellnerová dceru milovala, stala se jí opatrovnící, chůvou i družkou. Věděla, že až nebude moci, skončí Ema v ústavu. Od začátku její nemoci se této myšlence úporně bránila, neboť se domnívala, že přes všechny své projevy tam Ema nepatří a pouze by tam chátřala. Ale kdo by se o ni staral? Ríša má rodinu a navíc Dáša jí nemá ráda.

Největší důvěru pojala Ema kupodivu ne k máti, nýbrž k Ríšovi. Co u ní propukla duševní choroba, přestal být tím rozpustilým mladším bráškou, co sestru tak rád provokuje. Snažil se k ní chovat s pochopením, jemně a ohleduplně, nikdy se jí nevysmíval. Snad proto mu svěřila své velké tajemství.

Její velkou životní láskou je Ing. Marcel Trojan. Přestože Richard věděl, že žádný Marcel neexistuje, přistoupil na její hru a veškerá konverzace mezi nimi se s naprostou vážností odvíjela na toto téma. Postupem času zjistil, že tato popletená, poblouzněná žena tráví většinu svého času psaním zamilovaných dopisů imaginárnímu milenci na růžové dopisní papíry. Sama, coby Marcel Trojan, si na ně odpovídala na modré listy. Dopisy ničila, přepisovala a zdokonalovala. Pouze ty, které dle svých vlastních měřítek považovala za povedené, převazovala mašlí shodné barvy a zamykala do psacího stolu. Richard, ve snaze jí ulehčit, se nabídl obstarávat jí dopisní potřeby, a to tak, aby se máti nedozvěděla o jejich spiklencství.

V mezidobí, kdy Ema zrovna „netvořila“, došourala se dolů k televizi a sledovala ji společně s matkou. Ta ji ovšem podezírala, že ani nevnímá, co se na obrazovce děje, tak bezvýrazný měla pohled.

Richard stál nad sestrou a pozoroval, jak jejími kaštanovými vlasy čím dál více prokvétají šediny. Stále nic neříkal. Ema hleděla exaltovaně na obálky a stužky, mazlila se s nimi a v duchu již jistě sprádala další milostné dobrodružství.

Jaké myšlenky táhnou tou pomatenou hlavou? Co může zplodit žena, která se s nikým nestýká a jejíž životní prostor se zúžil na tyto čtyři stěny? Vzpomene si vůbec někdy na dceru nebo bývalého muže? Nikdy se o nich nezmiňuje. Vzpomene si, že také milovala a byla milována nebo má hlavu plnou jenom svého vysněného Marcela?

Richard cítí zatím jen neujasněnou touhu přečíst si ty dopisy.

Ale jak se k nim dostanu? Přece si nemůžu o ně říct, tak pečlivě je schovává a zamyká. Je to její svět, její intimno.

Nakonec to nevydrží a ptá se: „Emi, a dala bys ty dopisy někomu přečíst?“

Následuje zděšený pohled a tichý výkřik: „To by mi Marcel nikdy neodpustil!“

A bezděky si přitiskne k prsům obálky, které před chvílí dostala, jako by tím chtěla bránit svou lásku. Stále ten vylekaný výraz.

„No dobře, já se jen zeptal. Už musím jít. Tak se měj a příště zas na shledanou.“

Políbí sestru na čelo a kvapně opouští podkrovní pokojík.

Další dny, doma i v práci musel na ty dopisy neustále myslet. Nedokázal se na nic soustředit a stále probíral, jak by se to dalo udělat, aby si je mohl přečíst. Navštěvovali babičku častěji, trávili zde celé dva volné dny, avšak ani jednou se nenaskytla příležitost prohlédnout si jediný list. Ema se uzavřela do sebe, její sdílnost se kamsi vytratila.

Skoro mám pocit, jako by něco předvíдалa. Dopisní papíry sbalí, poděkuje a mlčí. O Marcelovi ani slovo. Proč se najednou chová tak odměřeně? Bojí se? Je vůbec schopna takových emocí? Dovede se urazit či nadchnout?

Vždyť jediné nadšení snad prožívá, když píše tomu svému princovi. Anebo co vlastně píše? Už přes čtyři roky! A babička nic netuší. Dáše vrtá hlavou, proč sem chci jezdit tak často, ale neodvažuje se zeptat přímo. Co bych jí řekl? Že mě chytla posedlost? Že mám noční můry, abych vyzvěděl aspoň jeden řádek z listu mé nemocné sestry? Myslela by si, že jsem stejný blázen jako Ema.

Dny plynuly, Richard bezvýsledně přemítal, toužil, trápil se.

Až jednou zavolala maminka: „Ema je v nemocnici, přijed', mám o ni strach.“

Jeho první myšlenka patřila dopisům. Jsou nehlídány, zpřístupněny! Bohové se smilovali. Teprve poté ho napadlo zajímat se o sestřin zdravotní stav. Matka ho ujistila, že se sice jedná „jenom“ o akutní zápal slepého střeva, ale bojí se, že Ema bude pobyt v nemocnici špatně snášet.

Okamžitě sedl do auta a uháněl do rodné vsi. Uplakaná máti mu vylíčila, jak předevcírem přepadly Emu hrozné bolesti a jak ji přivolaný lékař ihned poslal do nemocnice. Už je bohudíky po operaci. Pod dohledem lékařů si však ještě nejmíň 14 dní pobude. Richard se cítil, jako by vyhrál první cenu ve Sportce. Čtrnáct dní, to je času! To stihne přelouskat všechno!

Ema ležela odevzdaně na lůžku. Když spatřila bratra, ožila a potěšeně se usmála.

„Tak už to máš za sebou, jak je ti?“

„Už je mi mnohem lépe Richarde.“

„A co dieta, vaří tu dobře?“

„Jaká dieta?“ znejistěla Ema.

Uvědomil si, že pro člověka, jehož duše bloudí ve fiktivním a uzavřeném světě, je jídlo pomíjivá záležitost. Pro Emu dokonce záležitost obtěžující, soudě z její vyhublé a neduživé postavy.

Chvíli se ošivala a pak vyhrkla: „Marcel už to ví. Napsala jsem mu. Nedělej si starost.“

„To je dobře,“ odpověděl.

Rozhlížel se po místnosti. Kam je tady mohla dát? Ukládá si je pod polštář? Do stolku? Kolik jich tak mohla napsat za tu chvíli, co tu je?

„A odepsal ti?“ vyzvídal.

„Ano a přeje si mě co nejdříve vidět. V neděli se přijde podívat,“ chlubila se.

„No to je od něho hezké.“

Takže napsala nejmíň dva dopisy. To je dobrá bilance na to, že je čerstvě po operaci. No tyhle dopisy číst nemusím.

Prohodil ještě pár slov, popřál brzké uzdravení.

Vypadá, že už mě stejně moc nevnímá. Asi už vidí, jak vchází Marcel s kyticí rudých růží.

Zatímco se máti zabývala přípravou večere, Richard spěchá do podkroví. Dveře pootevřené, psací stůl pochopitelně zamčený. Počítal s tím a náležitě se vybavil. Rozloží si na podlahu sadu náčiní a netrpělivě se dobývá do stolu. Má úspěch, za chvíli se mu daří otevřít zásuvku.

Jsou tady! Asi to přišlo narychlo a nestačila je dát jinam.

Pak se zarazí.

A co když mě vůbec nepodezřívala a já jsem si to namlouval. Třeba já mám svého Marcela ve své sestře. Její mlčení mohlo znamenat něco jiného než nedůvěru. Mohlo jí už tenkrát být nevolno, vždyť slepé střevo může pobolívat dlouho. Nebo se trápila! Ano trápila a kvůli mně. Sotva jsem s ní promluvil, bál jsem se jí podívat do očí, aby nepoznala, o co mi jde. V té nemocnici byla ale docela milá. Anebo se přetvařovala? Je schopna osnovat svým zmateným mozečkem nějaké intriky? A co když úmyslně přehrává cvoka, aby měla od nás pokoj a mohla se nimrat ve svých dopisech. To je od ní sobecké...!

Snažil se v duchu sestru všemožně pošpinit, očernit, jen aby omluvil špatné svědomí, tu podlou krádež, ten vpád do jejího soukromí. Po večeři a nezbytné kávě se vracel k rodině. Celou cestu spokojeně pokukoval po vedlejším sedadle. Ležela na něm aktovka a nadívala se sadou dopisů.

Každou noc, sotvaže děti a manželka usnuly, vkrádal se po špičkách do své pracovny a četl a četl. Čekal zmatené a nesouvislé výkřiky, plačtivé a srdcervoucí výlevy či schizofrenní obsese.

Místo toho se před ním otvíral tklivý, nádherný příběh dvou zamilovaných lidí. Ema hravě fabulovala místa, postavy, byla vtipnou vypravěčkou, citlivou pozorovatelkou. Události na sebe plynule navazovaly. Čtenář musel chtět nechtět sympatizovat s oběma hrdiny, prožíval každé jejich setkání, každé krátkodobé odloučení a se zatajeným dechem očekával rozuzlení každé dokonale vypracované zápletky.

Byl jsem jak omámený, četl a četl. Po nocích, potají v práci.

Příběh ho polapil a pak zlehounka unášel na vlnách fantazie, radosti i smutku. Ten popis pařížského pobytu! Té atmosféry věčně tepajícího velkoměsta! Jako by procházel všemi těmi uličkami, kde spolu byli šťastni.

A přitom tam v životě nebyla! Jak může tak věrohodně vylíčit francouzský naturel, když se v životě nesetkala s jediným Francouzem?

Byl jsem zdrcen. Tohle přece nemohla stvořit slabomyslná žena! Navíc Ema, která ani před svým onemocněním čtení moc nedala. Knihy nečetla, nanejvýš noviny či společenské časopisy. Téměř celý život strávila na jednom místě. V životě z ní nevypadlo kloudné slovo a přitom píše tak dokonalým stylem. Vždyť ona stvořila precizní román – a pohřbila ho v zásuvce psacího stolu!

Dopisy okopíroval a při další návštěvě matky je nenápadně vrátil do stolu, zásuvku zamkl.

Zatímco Ema přichází z nemocnice uzdravená, klidná a vyrovnaná, její nejbližší příbuzný chodí s kruhy pod očima. Roztěkaný, nervózní a podrážděný. Ideální adept na další diagnózu schizofrenie v rodině. Vůbec se v sobě nevyzná. Chvillemi má pocit, že byl podveden, jindy sestru ve skrytu duše obdivuje.

Ema se chová k Říšovi stále stejně. Čisté dopisní papíry převezme s dychtivým výrazem, vysouká ze sebe pár svých charakteristických vět a mile se usměje.

Nemůžu ji odhalit nebo něco vyčítat, poznala by pravdu. Jak mám vědět, že s námi nehraje falešnou hru? Její vnitřní svět oplývá fantastickými vizemi a přitom se nedokáže vyjádřit navenek.

Ať nahlížel na problém z jakékoliv strany, nedovedl si vysvětlit vůbec nic. Ema uzavřená ve svém já, ztratila schopnost komunikace s okolím a přemíru citu předávala pouze neosobnímu papíru.

Kromě prvotní zvědavosti měl Richard kdesi v podvědomí zasunutý ještě jeden důvod, proč si nechal Eminy výtvary okopírovat. Původně nejasná představa v jeho mysli postupně vykrystalizovala.

Dopisy považoval za jakýsi nevybroušený diamant, jemuž je třeba dát pouze správnou formu a tvar. Rozhodl se vytáhnout na svět pohrobka, vyzdvihnout ho na trůn a ověncit korunou.

Večer co večer usedal k počítači a „tvořil“. Román o lásce krásné Laury a oddaného Marcela. Jméno milence ponechal, hodilo se tak nějak do stavby příběhu. Laura mu připadala vznešenější. Navíc si pod tím představoval subtilní, fatální bytost, a ne usmolenou, kajícímu Emu. Něco částečně přepracoval, avšak osou i páteří díla zůstávaly dopisy.

Dáša byla zvědavá, co neustále sepisuje, a tak jí namluvil, že se to týká jeho práce. Počítač si ochránil heslem, aby se k jeho dílu nikdo nedostal.

Jedinou starost mu dělal závěr, nevěděl, jak román ukončit. Dupal, bádá, přepisoval, vymýšlel a zase mazal. Nakonec se nechal inspirovat slavnými spisovateli a jejich mileneckými dvojicemi. Ani tady se tedy nenaplnil osud romantické lásky a Richard nechal mužského hrdinu v závěru příběhu tragicky zahynout.

Byl „pilný“ autor a během čtyř měsíců spatřil světlo světa román s prostým názvem Příběh. Nyní zbývalo předat rukopis renomovanému nakladatelství a skrýt se za pseudonym. Vymyslel si jméno Václav Vacek. Richard Kellner by sice znělo úderněji a řízněji a lépe by se vyjímalo na přebalu knihy, ale co naplat, musel být opatrný.

Co následovalo, neodhadl ani sám pan Kellner alias Vacek. Román se vyšplhal mezi nejúspěšnější bestsellery a Václav Vacek se postavil po bok známým autorům. Půvabná Laura se stala idolem mužů, ženy vzdychaly nad mužností a šarmem pozorného milence Marcela. Dokonce i kritici, kteří většinou snahy nových autorů považovali pouze za druhořadé čtivo a bránili se tyto pokusy řadit mezi skutečnou literaturu, se o Příběhu vyjadřovali v superlativech a nasadili mu punc jedinečnosti a světovosti.

„Nový Johannes Mario Simmel“, „Dumas 21. století“, hlásaly kulturní rubriky deníků.

Literární listy věnovaly novému autorovi obsáhlou recenzi. Zde aspoň výňatek: "Prvotina Václava Vacka se vyznačuje překvapivou stylizací, originální větnou stavbou. Brilantní sekvence odhalují dokonalou znalost lidské psychiky. Tento jímavý a něžný příběh dvou lidí je prost jakékoliv kýčovitosti či laciné sentimentality, ke které většina románů tohoto druhu směřuje. Dílo je nadmíru čtivé, vzrušující, přesvědčivé. Je to ojedinelá perla v záplavě děl, zabývajících se nevěrou, problematickými manželskými vztahy, mizernou výchovou či pokleslou morálkou."

Za slabší místo považovali kritici pouze pasáž, kterou nový spisovatel vytvořil sám, a to tragickou smrt Marcela.

Richard Kellner, do té doby průměrný a nenápadný úředník, se stal bohatým a v úzkém kruhu zasvěcených přátel i slavným. Jeho raketová a slibná romanopisecká kariéra však měla neobvyklý a nečekaný průběh. Nikdo nedokázal pochopit, proč on, taková spisovatelská hvězda, setrvává ve svém nudném zaměstnání a vykonává tak nezajímavou práci. Každý jiný by v jeho případě zůstal na volné noze a psal další román, jméno už měl a finančně vystaráno také.

Jenom sám autor věděl, že toto je jeho první a poslední heroický čin na poli literatury, že se nestane stálíci a je pouhou kometou. Samozřejmě mohl zůstat doma a tvrdit, že další trhák je na cestě - vždyť Joseph Heller měl odmlky mezi svými romány až dvacet let. Byl si však dobře vědom, že peníze za honorář se jednou rozplynou a jemu zbude zas jen ta suchopárná úředničina vylepšená občasnými reedicemi. Proto tvůrce veleúspěšného Příběhu odrazil útoky novinářů, odmítl pozvání na besedy, nemluví o televizi.

Vznikaly nejrůznější fámy a dohady, nikdo však nepronikl aureolou tajemna, které se kolem spisovatele Vacka postupně vytvářelo. Skutečný Richard Kellner zůstával skryt v anonymitě, nikdo nevěděl nic o jeho rodině, jeho životě. A to všechno z jednoho jediného důvodu, kvůli jedné jediné osobě, již byla jeho nic netušící sestra. Výčitky svědomí se proměnily ve strach, strach z prozrazení a tento strach se pozvolna měnil v nenávist. Začal Emu nenávidět, ohrožovala jeho úspěch, jeho budoucnost, bezstarostný život. Ema se stala persónou non grata.

Podnikl všechny myslitelné kroky, aby se jeho román mamince a sestře nikdy nedostal do rukou. Maminka mnoho nečetla, spíše se věnovala zahrádce a nejvíce své nesamostatné dceři. Na vesnici se s nikým nestýkaly, Ema kvůli své nemoci, matka kvůli nemoci své dcery. Jakmile se knižní novinka objevila na pultech knihkupectví, Richard raději sjezdil všechny dosažitelné obchody v okolí rodiště a knihy skoupil. Byl to finančně nákladný zásah, ale co by člověk neudělal pro klid své duše. Jakkoliv šlo o klid veskrze relativní.

Už sice nehrozilo, že by se maminka chtěla seznámit s novým autorem, zakoupila někde jeho knihu a nedej bůh, ji dala přečíst Emě. Přesto podvědomě cítil předzvěst blížící se katastrofy.

Vychutnával si obdiv manželky a blízkých přátel, někde vzadu však cosi číhalo. Vězelo to tam a nechtělo se ztratit. Pronásledovaly ho nepříjemné vidiny.

Představoval si titulky v novinách obviňující ho z plagiátorství, podvodu a krádeže. Byl si jist, že zatímco pochvalné kritiky byly otištěny uvnitř deníků, odhalení pravdy by se vyšvihlo na titulní stránky. Dopředu cítil pohrdání uměleckých kruhů, výsměch přátel. Ztratil by lásku své ženy, důvěru dětí. V noci ho strašily sny o lynčování a ráno se probouzel celý rozlámaný jako by jeho tělo skutečně ztýraly dŕtky.

Možná všemu přikládal mnohem větší význam, než by si ve skutečnosti zasloužilo, lidé mají mnoho jiných a důležitějších starostí. A tak Richard, sebestředný slaboch, postavil svůj problém na piedestal a nehodlal jej hned tak sejmout.

Hlad donutí lidi krást, strach dovede zabít. On se upnul na myšlenku, že sestra musí zmizet. Nelze jinak - už dále nevydrží tato muka. Takový šílenec jako Ema nemá přece právo zničit jeho život, jeho rodinu.

Ale jak se jí má zbavit? Nevyleze z domu. To znamená jít za ní a vyřešit to tam. Prostudoval knihy o soudním lékařství, přečetl hory detektivek a zjistil, že je naprosto bezradný, že dnes není vůbec možné odstranit člověka, aniž by se neprokázaly příčiny jeho úmrtí. Ema brala pouze antidepresiva, ta jí přesně dávkovala maminka. Fyzicky byla zcela zdráva, nenašel žádný slabý bod, na němž by mohl vystavět rafinovanou vraždu.

Ačkoliv přesně chápal, co má vlastně v úmyslu, nikdy to v duchu nepojmenoval slovem „vražda“. Samotný výraz "vrah" ho odpuzoval, přičil se mu. Byl rozhodnut svůj plán považovat za mstu, zaslouženou odplatu.

Jediní dva lidé z blízkého Richardova okolí netušili, jakou je populární osobností. Maminka a sestra, ta navíc v ohrožení života. Žily svým vlastním tempem, Ema i nadále psala do „šuplíku“, odtržena od světa a událostí v něm.

Richard s rodinou jako obvykle jezdili na víkendy, sestra dostávala pravidelný příděl dopisnic, k tomu proud hřejivých a povzbudivých slov od bratra. Dáša striktně dodržovala zásadu nemluvit o knize. Spokojila se s vysvětlením, že by to Emu i maminku příliš rozrušilo, a to by přece v případě matčina věku a sestřina stavu bylo příliš nebezpečné. Říša bloumal po domě. Marně se soužil, kombinoval, přemítal, spekuloval, hledal nápad. Nic však nepřicházelo. Zkroušený se vracel domů, nad sebou stále visící hrozbu prozrazení.

Překulil se rok, vánoční svátky a rodina Kellnerova se chystala oslavit konec roku v kruhu přátel. Den před Silvestrem najednou telefonát.

Matka na druhém konci drátu ani nemůže mluvit, pláče a zadržává.

„Uklidni se,“ slyší Richard svůj vlastní hlas.

„Co se děje?“

„Ema je po smrti.“

„Jak se to stalo?“, vyzvídá.

„Až přijedeš, já teď nemůžu,“ zajíká se.

Zděsil se. Jak??? Jak je to možné? Konečně se stalo to, co si tak toužebně přál, avšak nyní se celý rozklepal. Tušil něco hrozného. Maminka ho vítala ztrápená, opuchlá od pláče.

„Vůbec nechápu, jak se to mohlo stát. Večer byla nahoře ve svém pokoji a ráno...“ rozeštkala se ještě více.

„Co, co bylo ráno? Co se stalo?“

„Našli ji zmrzlou u kapličky. Měla na sobě jen lehké šaty a pantofle. Kolem bylo ve sněhu plno stop, musela tam dlouho bloudit. Ale proč se vydala takhle sama? V noci a ve vánici? A kam vlastně šla? Vždyť vůbec nevycházela z domu, já ani nevím, že odešla, myslela jsem, že spí... a najednou ji najdou takový kus od vesnice...“ přerývaně vyprávěla matka.

Richard ztuhl. V závěru jeho díla Marcel ujíždí autem za svou láskou, na zmrzlé vozovce nezvládne řízení, dostane smyk a narazí do stromu v místě, kde se říká U kapličky a je okamžitě mrtev. Kaplička tam skutečně je a je od vesnice vzdálena přibližně tři kilometry. Richard už tuší, co Ema pohledávala U kapličky.

„Nenechala žádný vzkaz...?“ Celý se chvěl, žaludek se mu svíral stupňující se nervozitou.

„Ne vůbec ne, ani nic neříkala, jsem z toho celá zoufalá.“

„Podívám se nahoru,“ prohlásil a rychle se otočil, aby nemusel matce hledět do očí.

Prudce vtrhl do Emina pokojíku. Na stole ležel úplně nový výtisk Příběhu. Křečovitě sáhl po knize, byla mu v té chvíli odporná. Nic podezřelého v ní nenašel. Posadil se a půl hodiny zíral do prázdna, neschopen jakékoliv myšlenky. Pomalu se zklidnil a začal zas uvažovat racionálně. Pohlédl na dobře známou zásuvku psacího stolu, byla zamčená, neporušená. Opatrně ji otevřel, už věděl, jak na to. Dopisy zde byly všechny. Nastrkal je kvapně do igelitové tašky a potají odnesl do auta. Pak se vrátil k matce.

„Jak se tam dostala ta kniha?“

„Jo ta od tebe, ani ses nepochlubil. Ještě jsem ji ani nečetla...“

„A Ema?“

„Ema, ta myslím jo.“

„Ale kde se taďy vzala?“

„No děti nám ji daly k vánocům, podívej...“ vytahuje ze zásuvky kartičku a podává ji Richardovi.

Richard ohromeně a překvapeně čte: „MILÁ BABIČKO A TETO, JISTĚ ANI NETUŠÍTE, ŽE MÁTE V RODINĚ SLAVNÉHO SPISOVATELE. PAN VÁCLAV VACEK JE VE SKUTEČNOSTI NÁŠ TÁTA. PŘEJEME HEZKÉ POČTENÍ.“ HONZA A LUCKA.

Na děti úplně zapomněl! Nakonec se na ně ale nemohl ani zlobit, nevědomky za něj vyřešily jeho problém. V noci, když maminka spala, spálil všechny dopisy. Po tom všem už ani neměl zájem přečíst si ty nové.

Nadobro tak zlikvidoval rukopis, věčný strach a obavy. Už nemusí žít ve stresu. Smrt sestry jej nijak neohrozí, nedopustil se vůči ní přece ničeho, co by bylo trestně postižitelné...

Rodinnou tragedií získal román ještě více na popularitě. Ti, kdož příběh lásky ještě nečetli, ze zvědavosti sáhli po knize, která v osudnou noc vyhnala nešťastnou ženu, sestru autora, do mrazu a vánice, aby hledala stopy po zabitém milenci.

Richard přijal prvního novináře, objevil se v televizi, začal vyjednávat o ztvárnění svého díla do filmové podoby. Začal jezdit po vysokoškolských klubech a předčítal ze své knihy. Rozdal desítky, stovky podpisů. Snažil se odpovědět aspoň na některé z nesčetných dopisů svých obdivovatelek a čtenářek. Pro případ své smrti převedl autorská práva na nic netušící Michaelu, která z Ameriky přijela na matčin pohřeb a hned poté se vrátila do nové vlasti.

Jeho tvrdošijné odmítání pokračování Příběhu či dokonce nového románu lehce polevilo, čímž znovu oživil naděje příznivců. Tím, že se zbavil rukopisu knihy, se ovšem nijak nezmírnily stále palčivější pocity viny.

A pak, během autorského čtení v jednom okresním městě, ho náhle přepadl dojem, že v obecnstvu zahlédl tvář své sestry. Jen kratičkový okamžik... spíš zdání. Pohlédl tím směrem znovu a zadržl v pŕlce věty. Hubená dívka s uhlazeným černým mikádem mu úslužně podala sklenici minerálky. Nebuď blázen, dokázals to, říkal si a hltavě pil. Všechno je v klidu. Ema není. A dopisy přece shořely do jednoho.

Během nadcházející besedy mechanicky zodpovídal stále se opakující dotazy. Opatrně, jako by jazykem v ústech ohledával bolavý zub, pročešával pohledem obecnstvo. Neviděl ji. Ne. Zároveň však ten večer pochopil, že to není podstatné. Protože ona tam bude. Už navždycky.

